

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTAMANA

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după invoială.

[SANIA D-LUI STURDZA

Carul Statului, sau mai bine zis sania guvernamentală, s'a înzăpezit rău de tot. «Vechile cadre» trag hăis, «Tinerimea generoasă» trage cea, conu Mitiță Sturdza croește mirtoagele cu gârbaciul, miniștrii au pus umărul și se opintesc din răspuțeri, dar sania nu se urnește din loc și pace, iar galeria face haz.

SERBAREA LUĂREI PLEVNEI

— O luptă de curcani. — Suprimările d-lui Sturdza. — Chestia domnișoarelor —

A douăzeci și cincea aniversare a luării Plevnei a dat naștere la cîteva incidente cari, cu toată solemnitatea evenimentului ce se comemora, fac parte din domeniul «Zeflemelei», un domeniu — care deși nu e administrat de d. Kalinderu — are totuși multe părți comice.

La Teatrul Național, în hatirul aniversării, s'au dat două reprezentații: una ziua, alta seara: *Curcanii* de d. Gr. Ventura și *Peneș Curcanul* de d-nii Leonescu și Duțescu.

Distinsul meu confrate Ventura a fost cu drept cuvînt supărat și exclamă:

— «Cum se poate *Dimizeule* ca la piesa m'eu scrisă sub cort, la război, acum douăzeci și cinci de ani, să nu vie Regele, ci să aziste la *Peneș Curcanul!*»

Fără discuție, ne pronunțăm în favoarea d-lui Ventura. Și aceasta nu o facem pentru că și-a scris piesa sub cort. Părerea noastră e că un autor poate să și scrie piesa și sub o masă de la Berăria Cooperativă, și tot bună o să fie dacă o avea talent; iar dacă i-o lipsi «acel nu știu ce, acel nu știu cum» vorba ăluia din *Mascotta*, poate să și scrie piesa și sub podul de peste Dunăre, și tot proastă va rămîne.

Noi ne pronunțăm însă pentru d. Ventura, pentru că *Curcanii* d-sale au o incontestabilă superioritate asupra piesei d-lor Leonescu și Duțescu: d. Ventura, singur, are mai mulți *Curcani*, pe cînd adversarii d-sale — doi — n'au de cît un singur *Curcanul*. Cu ale cuvinte, noi votăm cu «numărul», pentru că «inteligența» o au și unul și altul.

* * *

Cu ocazia reprezentației piesei *Peneș Curcanul*, d. Sturdza și-a dat încă o dată în petec. Iar ne-a dovedit că suferă de mania suprimărilor.

Intr'adevăr:

A suprimat biletele de intrare ale presei, a suprimat loja artiștilor și a direcției, și în fine a suprimat o sumă de pasagii din opera d-lor Leonescu și Duțescu, sub cuvîntul

că piesa trebuie să se isprăvească mai de vreme.

Uitam să spunem că a suprimat în seara ceea și pe casier, de oare-ce spectatorii au intrat pe gratis, prezentînd numai invitațiunile speciale făcute de ministerul de războiu.

* * *

Invitațiile cu pricina sunt adevărate juvaeruri.

Pe dos, stă tipărită — spre marele haz al contemporanilor și uimirea generațiilor viitoare — următoarea mențiune:

«*Domnișoarele invitate a lua parte vor fi mai mari ca 18 ani*».

— Orden dă la comanduire, leat! — cum ar zice Don căpitan Moș Teacă, țivilele cari au numai 17 ani, ori chiar 18 ani fix, să stea acasă să mai crească!

Nu știm cum s'o fi executat acest «orden», dar logic ar fi fost ca, imediat ce intră o demoazelă, musiu Mimică, berbantul controlor al Teatrului, să-i ceară actul de naștere ca să se convingă dacă are peste optsprezece ani.

Modesta noastră părere este: că prin mențiunea tipărită în dosul invitațiilor ministerului de războiu se dă o primă de încurajare fetelor bătrîne.

Domnișoarele între 16 și 18 ani, văzînd că sunt excluse de la spectacolele de gală, vor căuta să persevereze cît mai mult posibil în ingrata carieră de domnișoare, de vreme ce numai domnișoarele mai în vîrstă se bucură de atîta favoare.

«*Coiffer sainte Cathérine!*» să vă fie deci lozinca, domnișoare.

Sau, mai bine zis, fiind-că-i vorba de serbarea luării Plevnei, vă strigăm:

— Apărați-vă cît mai mult posibil Plevna internă! cum ar zice d. Sturdza.

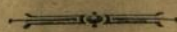
Kiriac Napadarjan.

CUCERIREA POLULUI

D. Benedetto de Luca, eminentul filoromân, publică în «Universul» un articol intitulat: *Cucerirea polului*.

E vorba: o fi cucerit polul d. Benedetto cu acest articol?

TELEGRAFUL MARCONI

Cea mai cu șic din damicele Stă la fereastră. O admir. Ea'mi face semn, eu-i fac bezele... Telegrafie fără fir!

La spatele-i, între perdele, Apare tat'su. Un vampir! Mi-arat'un ghiont, vai de masele... Telegrafie fără fir!

Jorj Delamișii.

ROMEO ȘI JULIETTA

— Impresii de la teatru —

Opt ore și jumătate. Cortina se ridică. Deși sala aproape pe jumătate goală, totuși spectacolul începe.

Direcția nu vrea să știe de asta — cum n'a vrut să știe nici de pălăriile cucoanelor, interzicîndu-le accesul sălei...

Spectacolul merge anevoie — mai anevoie chiar de cît un car cu boi pe-un drum mlăștinos... Se joacă Romeo, în veci tinăra tragedie a lui Shakespeare.

În sală o tăcere profundă. E și natural: e prea goală, ca să aibă cine face șgomot...

A! dar... tăcere: Julietta, copila naivă și sentimentală, din neamul Capulet, în inima căreia tinărul Montechio strecurase florii ucigătorii ai iubirei, apare în balcon. Lupa sau mai bine zis becul electric dintre culise — proiectează lumina ei vioaie pe fața imaculatei fecioare...

— Romeo. Romeo... șoptesc în neștire buzele Julietei.

Soarta — ca să nu zicem autorul piesei — are 'n grijă ca Romeo să se afle prezent la apelul nominal! Pe frunza unei flori nevinovate îndrășnoțul Romeo primește sărutul feciorelnic al Juliettei... O! clipă de nedefinit deliciu!

În sală par-că se-aude respirația mai greoaie... Anii bătrîni — reprezentați printr'o respectabilă matronă din stalul I -- ostează ușor... Anii tineri — reprezentați prin vecina mea de lojă — par duși pe gânduri, transportați...

...O! Romeo, dacă ai fi priceput tu pe jumătate numai ceea ce se petrecea în sufletul meu și dacă tu Julietto ai fi putut pătrunde o clipă numai în gîndul frumoasei mele vecine de lojă — O! v'asigur, copiii îndrăgostiți de chipurile voastre, că ne-ați fi cedat nouă balconul și scara voastră de mătase...

* * *

...Vecina pare din ce în ce mai transportată. Privirile ei aprinse cad din ce în ce mai des asupra-mi...

O dulce-al meu Romeo,

De mă iubești te spune-mi cu sinceră credință!

..Vecina își îndreaptă din nou privirile spre mine. I-am înțeles gîndul: Julietta vorbise pentru dînsa... iar eu, pentru a nu aștepta răspunsul lui Romeo, m'am uitat drept în ochii ei și-am dat ușor din cap... M'a înțeles șireata!...

Brac.

DOUÏ HOȚI:

Mariette.

... Ah! ochii tăi îmi povestiră
Un basm frumos, ispititor,
Și multă vreme eă, naivul,
Cititu-l 'am în graiul lor...

Dar vai! sosi o clipă 'n viața
Modestului îndrăgostit
Cind în prăpastia uitărei
Trecutu 'ntreg s'a prăbușit...

Și-atunci, numai atunci văzut-am
Că'n ochii tăi senini, frumoși,
Stăteaă ascunși, cu ginduri rele,
Douï hoți și sireți și mincinoși!...

Const. C. Brăescu.

SERBAREA SOCIETĂȚII „TIBIȘOI“

Ziarele au publicat următoarea informație:

«Mîine, Duminică, va avea loc în sala Liedertafel o serbare interesantă. Societatea doamnelor «Tibișoi» va oferi săracilor un ceai. Se vor recita pentru ei poezii, li se vor da sfaturi, li se va face muzică»

Idea doamnelor din societatea «Tibișoi» este din cele mai ingenioase. Grație ei mizeria va dispărea cum se topește zăpada prididită de razele soarelui.

Una din gentilele filantroape de la «Tibișoi» vede, spre exemplu, un cerșetor umblind desculț prin zăpadă. Ea-i va spune îndată:

— O sârmane, picioarele tale goale prin omătul rece, îmi fac rău. Tu ai nevoie de ghetă? Hai la Liedertafel să-ți citesc o poezie de Goethe.

Unui alt sărac, pe care-l va vedea tremurînd în niște sdrențe, caritabila cucoană îi va recita un «lied» de Heine, căci doara haine îi trebuie nenorocitului.

— Săru'mîna, co'niță, n'am mîncat de două zile! va geme un mizerabil, întinzînd mîna tremurîndă la colțul uliței.

Nobila membră a societății «Tibișoi» îi va oferi un bilet de stalul I la serbare și-i va zice cu vocea-i îngerească:

— Du-te, nefericite, la Liedertafel, vei asculta acolo o sonata de Beethoven și o nocturnă de Chopin cari te vor transporta în regiuni senine și te vor face să uiți triviala și

animalica necesitate fiziologică de care îmi vorbești!

— De două zile n'am putut pune o bucătică de pîine în gură... se va lamenta iarăși nenorocitul.

— Atunci să-ți măi dau și un sfat: să ieși imediat cite-va picături Davilla și apetitul ți se va deschide pe dată.

...Iată dar chestiunea socială rezolvată de doamnele de la «Tibișoi» prin aceste trei simple mijloace: poezii, muzică, sfaturi.

Bucurați-vă proletari și bine-cuvîntați societatea «Tibișoi».

Voi nu veți mai tremura de frig, căci vă veți încălzi la vîpaia poeziilor sentimentale ale lui Musset.

Flămînzii, voi vă veți sătura ascultînd acordurile divine ale clavierului cari vor acoperi pe acele stridente ale stomacului vostru desacordat.

Cînd copiii voștri vă vor cere să le cumpărați cărți de școală, le veți da... sfaturile pline de înțelepciune pe cari le veți auzi la Liedertafel.

Bolnavi, valsul din Faust vă va lecui de reumatisme, o compoziție de Mozart vă va tămădui de tifos, iar muzica sublimă a lui Haydn e excelentă în potriua bronșitelor inveterate.

Onoare societății «Tibișoi!»

Tarascon.

P. S. În ultimul moment aflu că la serbarea de la Liedertafel ținuta de rigoare pentru săraci este fracul, iar pentru sărace — toalete decolate.

Cerșetorii ologi, cu picioare de lemn, și bătrînii paralitici sunt scuțiți de a lua parte la balul ce va încheia această frumoasă serbare.

r.

PORECLĂ MERITATĂ

Despre Dom Paladu ziarul «Observatorul» scrie că:

«... n'a făcut parte dintr'o bisericuță, oficiînd în altarul cel mare al întregii basilici liberale...»

Un partid care are pe Basil Epurescu, Basil Lascăr, Basil Morțun, Basil Misir și atâți alți Basili, merita în adevăr porecla de «Basilică liberală».

E SCUMP...

— Versuri din cari se va afla cauza pentru care trubadurii poetisează primă-vara —

Divină ești tu primă-vară!
Renaști în noi iubirea moartă
Și-atunci ne vezi trecînd în dril
La Marioara pe la poartă.

Îi facem semn și vine noaptea
La Filaret, pe câmpul verde.
Doar frunzele se mișcă... — Scumpo,
De dragu-ți sufletu-mi se perde!...

Bruh! ardete-ar pustiul iarnă!
Un fir de iarbă nu s'arată
Și la șosea sunt bănci de ghiață...
— E scump, Mițușă adorată!

C. Coseo.

DE LA CAMERA

Știi cum îl răsfață deputații pe frumosul nostru amic Stănculeanu, deputatul de Buzău?

'I zic... femeea cu barbă!

O ȘEDINȚA CAM FURTUNOASA

Telegramele ne-au adus știrea că, în Camera franceză, un deputat acuzînd guvernul că a înlesnit... plecarea în vilegiatură a escrocilor Humbert, s'a născut un scandal enorm.

E foarte frumos și sugestiv tabloul ce face despre șcenele petrecute o telegramă în stilu-i lapidar:

«Deputații urlă, se amenință, își sfîșie hainele, își dau lovituri de pumni, se apuca de gît, își cîrlesc palme, își dau lovituri de picioare, în mijlocul unui nor de praf care ese din covoare».

După cum se vede oratoria parlamentară franceză respectă cu sfințenie regulile stabilite de Quintilian care recomandă să se așeze la începutul discursului argumentele cele mai ușoare și să meargă apoi crescînd pînă la perorație; cu alte cuvinte 1) urlete, 2) amenințări, 3) sfîșiere de haine, 4) pumni, 5) mîna 'n beregată, 6) palme cîrpite, (mai bine și cîrpeau hainele! și, în fine, 7) picioare.

Telegramele mai povestesc următorul amănunt al scandalului:

La un moment dat, ministrul de justiție Vallé a tras cu portofoliul în cap deputatului Syveton.

Syveton nu se poate plinge, i s'a realizat ast-fel visul lui de aur: i s'a dat un portofoliu ministerial.

Totuși — o, ingratitude! — mi se spune că Syveton ar fi strigat, cînd l'a isbit d. Vallé, un «valeu» pe franțuzește d'a răsunit Camera.

Grozav s'or fi amuzînd onorabili membrii ai familiei Humbert citînd dările de seamă despre debaterile parlamentului francez!

Coco.

DORINA & IZIDOR

Izidor are toate calitățile și defectele unui ovreiș pe cale de a-și specula a treizecea duzină de luni de existență; Dorina, foarte mult prețuită de tagma celor cari nu au chef—dacă chef se poate numi?!—să mucigăiască pe scoarța pavată a Bucureștilor, era—iartă-mă, sfântă Pudoare!—era «ilegitimă» lui.

Drăcușor splendid zămislit în inima unei mahalale mărginașe, sglobiu ca unul de coada căruia încă nimeni nu trăsesse—sunt și draci ursuzi, firoși și cicălituri: cămătarul criminal și soacrele (pardon!)—, Dorina fusese «ghicită» de un fost membru în comitetul Teatrului Național. Și cum slujba d-lui membru se reducea la o simplă intrare gratis, hirtia de care se bucură toți elevii Conservatorului, secția «declamație», precum și alți mulți protejați ai celor puși ca să controleze biletele,—spre a-și plăti toate făgăduielile a dat drumul Dorinei în «stal», și de acolo pe scenă.

Omul propune și D-zeu dispune,—de cind lumea.

Planurile lor au căzut înainte de a lua formă, s'au mototolit ca un balon căruia îi fug gazele în momentul ascensiunii.

Din două cauze.

Amant pasionat de arta teatrală, d. membru, om practic, văzind enorma gaură, cu perspectivă de haos, făcută în masa publicului spectator și, mai ales, al «cassei», a luat o hotărâre eroică: «și-a expedit hoitul pe un dric de clasa I-a la Belu, iar «el», ușure ca conștiința unui politician ce toată ziua își bate limba în gură, pentru mai marea glorie și prosperitate a... reputației și pungei lui,—el a plecat tiptil în Impărăția cerului, ca să studieze cu de-amănuntul «feeria», singurul fel de piese ce mai aduceau ceva lume la teatru. S'a mai spus la urmă—și asta privește pe cei cari au spus-o—că d-nii cari au intrarea gratis și vin cu cel puțin 30 de minute mai târziu de ora anunțată pe afiș lucru ce face pe cei cari plătesc și îi așteaptă să se întoarcă acasă minimum după miezul nopții, a contribuit foarte mult la grăbirea catastrofei descrisă mai sus.

Părăsită pentru vecie de protectorul ei favorit; obosită de rolul mut, ce se mărginea în a deschide gura, în măsură și odată cu colegele ei din cor, fără a avea nevoie să scoată cel mai mic sunet:—«Ne-ai făcut corul de ris!...» Cinci franci amendă! Îi sbiera d-l regisor între culise cind îndrăsnea să ia și ia parte la miorlăitul celor-l'alte «artiste»—scribită, revoltată de mizeria ce o aștepta «intr'un viitor chiar prezinte»—ast-fel și-a bătut ea joc într-o seară de un domn critic teatral, care nu a înțeles-o cum nu înțelegea nici piesele; d-șoara Dorina, la sfârșitul reprezentației, înfășurând costumul, cu care jucase, într'un jurnal vechiu, cu el la subțioară s'a prezintat d-lui maestru de cor.

— Domnule maestru, s'a adresat ea întinzându-i pachetul, poftim costumul și demisia mea. M'am săturat de viața de artistă!

D. maestru, grav numai în notele de jos, a întins mîna... ca s'o apuce de guse.

Și ea, dîndu-i peste mină:

— Jos laba, porcule!

— Seroafă! a ripostat d-l maestru furios, mai ales că i se întâmpla pentru întâia oară ca să fie refuzat.

D-șoara Dorina, care auzise și văzuse de toate culorile, chiar pe întunerice, trîntind disprețuitor pachetul, a scoborit scara întortochiată, majestos și mulțumită ca un ambasador ce a îndeplinit cu succes o periculoasă însărcinare diplomatică.

Jos, în curtea teatrului, o aștepta Izidor.

Cu două luni înainte de a fi «omul ei», Izidor, adus la teatru cu un bilet vindut în silă de un «beneficiant»:—«Dacă nu fi-o place nu 'mi plătești! l'a asigurat onorabilul domn lipitor de afișe (beneficiantul)—stă tolănit în prima bancă a stalului I-ii, alături de Șulăm și Avrum, samsar ca și el. Se juca o operetă veche, cu costume și mai vechi. Tenorul bătea cîmpii, la orchestră toba mare se zăpăcise cîntînd să'l acopere, numai «corul», din obișnuință, urla fără să se sinchisească, din ce în ce mai tare, ca și cum ar fi voit să probeze că dacă n'ar fi el... Dorina, tocmăi la colțul scenei, în rînd cu colegele ei, cască gura în sec, o face mare să mică, după cum se cîntă tare sau încet.

— Izidor! exclamă Șulăm făcînd cu ochiul spre Dorina în tricoi de pagiu.

Lui Izidor îi se umezește ochii, clipește vr'o cite-va ori din genele roșii:

— Nobil animal! răspunde el.

— Și i fată bună... eu o cunosc!

Mi-o recomanzi și mie!

Cu mare plăcere:

Și chiar din noaptea aceea, Șulăm a scăpat de Dorina, ce a rămas în cîrca lui Izidor.

O căldură neobișnuită pentru Inna Maiu, l'a făcut pe Izidor să vie mai de vreme; s'a suit sus... și par'că i s'a părut că aude ceva sgomot în odaia Dorinei.

De vre-o cinci minute ciocănea în ușa, cind însăși Dorina, roșie la figură, cu părul vilvoii și «neglijeul» mototolit, vine de-î descinde.

Izidor intră fără să zică o vorbă, rotește ochii ca un animal de pradă vrea să treacă în odaia de culcare: ușa stă neclintită ca sărăcia la țară.

— Cheia! răcnește el.

— Nu vezi că-i în ușa?

Izidor se chiorăște pe gaura broșcei, nu vede nimic din cauza cheiei care-i vîrîta pe dinăuntru.

— Eu fac omor dacă nu spui cine-i înăuntru!! răcnește el a doua oară.

— Cine vrei să fie?.. Se vede că ai incubuit!

— Cuuum!.. ușa s'a încuiat singură?

— Eu am încuiat-o. Sosești! bați la ușă ca un turbat. Ești sar speriată din pat, dai fuga și din zăpăceală încui ușa pe dinăuntru. Și d-ta, drept recompensă, îmi faci scene. Nu-ți e rușine!

Izidor a rămas timpit de atîta îndrăzneală.

— A! a! Va să zică, îi bați joc de

mine!.. Adio!.. Izidor încă nu a ajuns de ris!!

Și Izidor, călcînd majestos, trîntește ușa după el, o ia încet pe scară.

Văzînd că se duce de-abinele, Dorina crapă puțin ușa, scoate capul puțin afară.

— Izidor! murmură ea mingios.

Izidor se oprește la cotul scării, se rează de rampă, întorcîndu-se jumătate spre ea.

Dorina reîncepe, imitînd accentul ovreiesc.

— Izidor, mă lași fără măcar să 'mi zici «bonjour»?

— Toată viața ta n'ai să ai a face cu mine. Așa să trăiești tu cind m'oi mai vedea!

— Mă lași deja, main libé Izidor?

— Pînă tot-d'auna.

Și Izidor reîncepe să scoboare scara.

— Izidor!.. Izidor!.. Pînă acasă, să dea Dumnezeu să'îl cază tablele lui Moise în cap! — l'a blestemat Dorina.

Insulta a fost prea grosolană.

În cite-va sărituri de panteră... împăcată, Izidor a fost sus, la timp ca să primească în nas ușa ce a fost repede încuiată pe dinăuntru.

— Deschide... și ai să vezi! țipă el, bătînd furios cu pumnul în ușa.

Hohote de ris, pe două glasuri, îi răspund din odăe.

— Așa i că ai frichi di mini?

— Moy dearling Izidor, ești deja un dobitoc!

Izidor se încăpățînează, începe să dea și cu picioarele.

Tragic, venind par'că din temeliele clădirii, amenințator se aude eșind pe gaura broșcei:

— Izidor!.. ascultă Izidooooor!! De nu pleci, chem chelnerul de te dă jos în spinare; și nu să știe dacă nu mîninei și bătae! scumpul meu Izidooooor!!

Izidor a înlemnit, figura i s'a făcut albă ca varul. Oh! chelnerul ăla înalt și mustăcios, cu palma mare și degetele lungi și noduroase ca brațele caracatiței, ce bine îl cunoștea el.

Și s'a dat jos tremurînd de minie.

O dată pe trotuar, pentru ultima oară s'a mai uitat în sus... La fereastră, alături de capul celui care încuiase ușa odăei de culcare, Dorina stă cu bărbia rezemată pe pumnul, se uită batjocoritor în jos.

— Psstt!.. psssstt!! îl strigă el cu palma dreaptă pilnie împrejurul gurei.

— Izidor!.. D-le Izidor! îl chiamă ea încet că d'abia se aude.

Izidor nu vrea să știe—face pe chinezul. Și ca să arate cit de puțin îi pasă, trîntește un bobirnac pâlăriei ce se duce pe ceață, vîră degetele mari ale mînilor în scobitura de la subțioară a vestei, apoi pornește cu piciorul stîng bătînd cu palma pe piept măsura unui marș de paradă, ce'l slueră asurzitor ca un șușter de cismărie.

«Pînă găsesc alta, fac ichininie—se consolează el îndreptîndu-se spre cafeneaua Bulevardului ca să joace șah.

Nae D. Țăranu

N I N G E . . .

Ninge... și e frig în casă...
Stău tăcut și ribegit.
Iarna iarăși nepoftită,
A venit.

Soba mea, căci am și sobă —
Deși lemne n'am crimpei —
Rece, pare-a mă desfide:
«S'ai să iei!»

O speranță mă 'ncălzește —
Vorba vine — 'mî-amintesc
C'am un cufăr, o antică;
Să'l jertfesc!

Iată'l... însă ce surpriză...
Înlăuntru stău colea,
Sute de scrisori, primite
De la ea.

Il revăd, pe negindite,
Scump tezaur de amor;
El conține 'nchis în sine
Al meu dor.

Dar ce gînd meschin prin mîntre
Intr'o clipă 'mî-a trecut?
Cum, cenușe să rămîie
Din trecut?...

Însă soba mă provoacă...
Fără să gîndesc de loc,
Bag scrisorile iubitei
Și dau foc!

Ard iluziile-mî sfînte...
Și cîu rid... sunt fericit;
Focul ce-a eșit din ele,
M'a 'ncălzit.

Ce ingrât am fost! Dreptate
A avut un pesimist.
Vise... toate sunt cenușe!
Ah! ce trist

Iacă soba se răcește,
Tochmai cînd dasem de cald,
Nu mai e nici o scrisoare...
Ce mai ard?...

Chic.

DIN FARSELE BĂTRÎNILOR

Pe vremuri, de demult, era belșug mare
în țara românească. Lupta pentru viață mai
că nu exista, așa că spiritele erau mai cu-
rate, obiceiurile mai patriarhale, iar nor de
grije nu turbura gîndul nimănu.

Sunt proverbiale chefurile de atunci, pe-
trecherile de altă dată ale bătrînilor noștri
cu tarafuri de lăutari la razele de lună.
Ori-ce sfînt cit de mic era prăsnuit cu alai
deosebit...

Singura preocupare era cum să petreacă
mai bine, iar cei mai inteligenți se între-
ceau să 'și facă farse unii altora. Unele
erau făcute din dragoste sau prietenie, al-
tele din spirit de zeflemea sau răsbunare.
Iacă unu din ultima categorie:

În Găești trăia un boer nostim *Conu*

Pană O... renumit de șiret și farsor, care
avea de mulți ani un servitor, Dumitrache
Borean, foarte inteligent, o excelentă slugă
la care ținea foarte mult, căci era nelu-
trecut în serviciul său. Dar avea un mic
cusur servitorul lui *conu Pană*, era cam
hoșior de căi. Stăpinul său — care habar
n'avea de această inofensivă indeletnicire
pe care Costache Borean o practica prin
vecinî păstrînd însă în serviciu o exemplară
corectitudine — stăpinul său zice era de foarte
bună credință cînd avea dragoste și in-
credere în el. De multe ori l'a scăpat
Conu Pană pe Costache Borean din multe
bănueli, prin influența sa, și de multe ori
ghiara justiției rămăsese ineficace față de
bilețelele lui *Conu Pană O...* care, repet,
era de perfectă bună credință.

Dar iată că Borean face una lată de tot,
e arestat și dus la Tirgoviște.

Conu Pană, alarmat, scrie imediat unui
unchiu al său din Tirgoviște, bătrînul Iancu
Costescu, boer mare get beget, care în și-
retenie era demn de nepotul său.

Bătrînul Iancu Costescu îndată ce primește
scrisoarea de la «nepotul Pănică», scrie — conform sistemului său — un bilețel
președintelui tribunalului de Dimbovița, prin
care-i spuse: «...roagă pe domnu preșe-
dinte ca imediat să libereze pe bietul Borean,
care e nepătat ca un prunc și inofent ca
o fată mare.» (*Conu Iancu Costescu* era
cam peltic, așa că în loc de c pronunță ț,
în loc de ș pronunță s. Acest mic defect
da un farmec deosebit vorbirii sale.)

Se împlinse atunci să fie președinte
al tribunalului un domn Iancu M..., un
om integru și puțin influențabil, neținînd
seamă de cit de lege. De prisos deci să spu-
nem că s'a grăbit să nu dea nici un curs
bilețului lui *conu Iancu Costescu*. Acesta,
indignat de puținul respect al președintelui,
de virț și numele său de boer mare get-
beget și rînit greu în mindria și amorul
său propriu, nu mai scrie nimic președin-
telui, așteptînd ziua judecării procesului
cînd se învoise cu *conu Pană* «să i-o facă
mitocanulu».

În mijlocul tăcerii desbaterilor, ușa săleii
de ședință se deschide mare de tot și bă-
trînul Iancu Costescu, încovoiat de ani,
întră încetinel și grav îmbrăcat într'un caftan
lung pînă la glezne, petrecînd printre de-
getele mîinilor niște boabe mari de un roșu
închis ale unor mătăni de carî nu se des-
părtea nici odată.

Merge pînă în mijlocul săleii unde se o-
prește, salută adînc pe președinte, care-i
mulțumește, apoi se așează tăcut pe o bancă
din dreapta și așteaptă.

Puține minute după dînsul intră, tot atît
de ceremonios, *Conu Pană O...* într'o ciu-
bea lungă și încins cu un brîu roșu închis,
după moda boerilor vechi. La rîndul său
face o temenea adîncă președintelui, care-i
mulțumește, și apoi se așează pe o bancă
în stînga, avînd aerul de a nu fi zărit de
conu Iancu Costescu.

Desbaterile continuă cu solemnitate și în
mijlocul unei adînci tăceri.

Conu Iancu Costescu, întorcîndu-se spre
nepotul său, și pîrînd că atunci l'a zărit, i
se adresează cu voce tare și respicat ca și
cum ar fi uitat unde se află:

— Aștepta ai fost nepoate Pănică, nu te
vedeam?

Conu Pană se scoală, înaintează cîți-va
pași, se întoarce cu spatele la președinte și
salută pe unchiul său pînă la pămînt:

— Aicea nene Iancule, dar ce surpriză!
ai vre-o afacere...

Președintele, sunînd clopotul: Vă rog,
domnilor, lăsați aici conversația, nu e locul.

Conu Pană face un semn afirmativ din
cap, și 'și reia locul.

După cîte-va minute *conu Iancu Cos-
tescu*, pîrînd foarte distrat, se adresează ne-
potului său, vorbind foarte rar și destul
de tare.

— Bine nepoate Pănică, dește nu ai venit
erî la *dezun* că am avut o țulama apilpi-
sită. Te să 'ți spuî s'a 'ntrecut Mihalache...
(bucătarul. Nota povestitorului).

— Mie 'mî spuî, nene Iancule, nu știu
eu pe Mihalache?... răspunde *conu Pană*
pe același ton.

Bine, domnilor, ce 'nsemnează atitudinea
asta necuviincioasă — le strigă președin-
tele — nu știți unde vă aflați?!

Conu Iancu, foarte calm: *Stim, stim*,
domnule președinte, la Tribunal... *stim!*

— Atunci vă invit să fiți respectuoși că
vă poftesc afară.

Desbaterile continuă... După un sfert de
oră, *conu Iancu*, pîrînd că ar fi uitat re-
primanda președintelui, se adresează din nou
nepotului său.

— Ei bine, nepoate Pănică, nu mai îmî
trepe... să nu vii tu la *dezun* să te linzi pe
buze... țulamaua ca țulamaua, dar să fi
mîncat din tocana aia înfricosată...

— Vă rog să părăsiți sala, strigă furios
președintele!

.. Si o țorbă de potroațe s'o mîninți cu
ochii, continuă *conu Iancu*, prefăcîndu-se
că n'aude.

— Aprod, poștește pe d-nii afară!

Conu Iancu se scoală și după un adînc
salut spre președinte:

— E de prisos, domnule președinte dește
să mai *deranzați* pe domnu aprod, *esim noi*.

Apoi, luînd de braț pe *conu Pană*, o por-
nesc amîndoi cu pași domoli continuînd
mereu a saluta pe președinte și conver-
sînd.

— ..E artist, nu alt țeva Costache...

Ajunși la ușe încep amîndoi să se poft-
tească, ploconîndu-se unul la altul, invitîndu-
se pe grecește:

— Oriste evghenestate!, pofti *conu Pană*.

— Oriste kirie!, răspunde *conu Iancu*.

Conu Pană cu o adîncă temenea:

— Oriste și arhonda mu!!

— Oriste si kirie!

Aprodul a fost nevoit să deschidă a-
mindouă ușile și bătrîni eșiră amîndoi o-
dată, dar satisfăcuți.

George Cair.

MULT AȘTEPTATUL...

Picioarele s'aprend de ger,
S'afundă 'n nea papucii,
Și ochii 'n flacări de mister
Sticloși privesc ulucii;

Pe albul lor, așteaptă ea,
Să lunece o umbră,
Și crește 'n gind neliniștea,
Și fața-i tot mai sumbră.

Pe clanța porții de-un minut,
S'o 'nchidă, stă cu mina:
— «Și acumă iar mi s'a părut!»
Și clanța-i frige mina.

— «Să număr numa-o sută'n gind,
«De n'o veni și acumă
«Mă duc!» Și numără la rind
Vre-o zece sute numa...

Tresare: «Acum, sunt pașii lui!»
S'au luminat ulucii!
Să sară'n calea dragului
Cum lunecă papucii!...

Și cum în casă răsfațat
Ea-l mîngie și-l ceartă:
— «Ci, lasă-l naibir de pupat
Și fă-mi o țuică fiartă!..»

Andaluza.

D'ALE TIPOGRAFILOR

În numărul trecut al acestui organ ne-subvenționat de stat sau de vr'o persoană marcantă, am dat publicității un articol intitulat *Creditul Urban și Societarii săi* — unde vream să fac pe ticălosul, prin spiritul meu condensat de multă vreme în virful clapsului.

Dar — iată pe afurisitul de dar, dar, zic, zetarul mi-a festilit iacaăna, ca să nu întrebunțez altă expresie ascuțită, căci tocmai unde mi-era lumea mai dragă, pe la finele poeziei mele, mi-a intervertit ordinea a două pasagi, punind pe cel de mai sus jos și vice-versa, dînd articolului o întorsătură zăpăcită.

De sigur că l'ați citit și ați observat, sau dacă nu l'ați citit cu atît mai bine.

Ca să mă răsbun vă voiți spune câte ceva d'ale tipografilor zetari.

Acum vre-o cîți-va ani, cînd apărea *Rominul*, bătrînul ziar al fiului bătrînului C. A. Rosetti, noi, cîți-va liceani, îmbibaș de tropi și figurele retorice și dracovenile poetice lui I. Manliu, ne stricam zilnic hirtia confecționînd poezii originale și traduceri.

Era o fală pentru acela dintre noi, căruia i se făcea onoarea de a i se publica cite ceva în ziare, și de ași vedea numele tipărit în gazetă. «Poșta Redacției» de cele mai multe ori ne răspundea scurt și rece, un neîmplînzit: *la coș*, sau: *Manuscriptele nepublicate se ard*. «*Rominul*» însă, probabil din cauza bătrîneții, nu prea observa greșelile noastre de ortografie sau de versificare și ne publica din cînd în cînd poeziile trimise.

Of! par'că și acum îmi vine să otez, amîntîndu-mi ce-am pățit cu acest *Rominul*.

Tradusesem cu mult schepsis o poezioară după poetul german *Uhland* intitulată: *Moarte și Viață*, și transcriind-o cu îngrijire pe-o hirtie faină, am trimis-o spre publicare. În așteptarea apariției poeziei tipărite, ne-avînd de lucru, am comunicat unei gentile domnișoare cu care făceam un pic d'amor, că în *Rominul* de Duminică am și eu o poezie.

Oh! par'că și acum îmi vine să otez de nenorocirea ce dădu peste mine.

Rominul apare; *Rominul* conține poezia cu iscălitura subsemnatului, dar fatalitatea mi-a dat o lovitură de-am văzut stele verzi.

Afurisitul de zetar culegîndu-mi la vingalac strofa următoare:

*În tîngiri de clopot
Spre groapă duc pe moartă,
Părinți, amici și rude,
Și printre cruci o poartă.*

Ce făcuse tipograful? Nimic alt-ceva de cit că a înlocuit o singură vocală, pe *u* din cuvîntul *cruci* cu *a*!?!?

Întrevederea ce am avut după aceea cu gentila domnișoară, o las la apreciere Onor. p. t. public cititor.

Seriam prin 1898 la reposata întru fericire revista *Distracția* și în calitate de co-director trebuia să muncesc cit zece, adică să fac atîtea articole cite ar mai fi nevoie de complectat materia necesară să apară numărul.

Scrisesem, între altele, două articole, în care, într'unul povesteam despre predica ce o făcuse un oare și care preot în amvonul bisericeii în fața cucernicilor enoriași ai parohiei sale, și în cel-alt articol descriam ravagiile făcute de un cîine turbat, cite persoane au fost mușcate de el; în fine modul cum a fost ucis.

Ambele articole au fost culese, dar ce mi face paginatorul? amestecă jumătate din articol cu predica preotului, cu jumătate din finalul articolului cu ciinele turbat. A eșit cam următoarele pe scurt:

— «Apoi preotul îmbrăcat în odăjdiile sacerdotale, eși în amvonul bisericeii lîinînd o erudită cuvîntare publicului adunat, cînd de o dată se repezi prin mulțime cu balele curgîndu-i șiroi din gură și privirile întunecate de cruda boală...

Se luară imediat după dînsul în goană vardiștii și lumea adunată huiduîndu-l și lovîndu-l cu pietre. În cele din urmă a fost prins tocmai lingă cheiul Dimboviței și ucis cu loviturile de tesace ale vardiștilor.

Noroc că am prins de veste la corectură că mă credea lumea nebun citîndu mi articolul

Și acum să mai avem milă de tipografilor cari ne fac asemenea cabazlieuri.

Costache Modestu.

Administrația ziarului «Zeflemeaua», face cunoscut depozitarilor săi, că, dacă vor întîrzia cu plata, li se va suprima trimiterea foilor.

SCRISOARE DESCHISĂ...

Liei.

În slovă fină, parfumată,
Mă 'ntrebi dac'am iubit cînd-va;
... Pe conștiința mea curată
Răspund: da!

Mă mai întrebi cu gingășie
Dacă 'mi ești drag 'acuma tu;
... Pe flacăra credinței vie
Răspund: nu!

Cit despre ultima 'ntrebare:
«Cam cum îmi place mutra ta»,
Răspund, de nu 'i cu supărare:
Așa și-așa!...

C. Br.

O NOUĂ DECORAȚIE

— Ce gîfii așa ca o locomotivă?
— Inchipuește'ți monșer, viu pe jos
tocmai de la gara de Nord.
— Pe viscolu-asta ?? Și nu se da nici-o
decorație pentru asemenea vitejie!
— Da, aș merita un *Bene Mergeriti*
clasa I-a.

NEBUNUL

— Tradusă după *Xanrof* de d. Xavier. —

(Scena reprezintă un salon. D-na Poufin se plimbă prin casă foarte nerăbdătoare. S'aude sunînd. Amicul intră în salon).

D-na Poufin. — O, bine că te văd
Dacă ai ști ce nenorocire...

Amicul. — (cam palid) Dar ce s'a întîmplat?

— De-ai ști! Vai ce nenorocire! Te-am așteptat și eri.

— Da, tocmai am primit scrisoarea în care îmi comunică că o mare nenorocire a lovit pe soțul d-tale și că conțezi foarte mult pe prietenia mea. M'am dus și am făcut tot posibilul și am strîns 200 de lei... Îți ajung?

— Nu, dragă prietene...

— Regret; mai mult mi-e imposibil.

— Dar nu e vorba de parale!

— Ei, dacă știam, veneam chiar eri.
Dar atunci care e nenorocirea de care-mi vorbești?

— Poufin a inebunîț.

— (neîncercător) Nebun?

— Nebun!

— Hai-da-de! El în tot d'auna a fost un om ciudat.

— Bine, bine, dar acum e nebun d'abinelea.

— L'ai înșelat?

— Dacă 'l înșelam, la urma urmei nu 'l înșelam cu altul de cit cu d-ta.

— Așa e, dar atunci în ce constă nebunia lui?

— Sa'l vezi cum s'a împoțononat cu o mulțime de decorații! În fie-care zi pune cite o nouă decorație.

— Ce manie!
 — Ar trebui internat.
 — Foarte bine, dar de ce nu l'ai internat?
 — Apoi tocmai d'aa te-ai chemat, să'l conducă la balamuc, ca unul din cei mai vechi amici ai lui.
 — Deși nu'mi-e tocmai plăcut să conduc un amic... dar dacă mă omoară pe drum?
 — O nu, săracul, e bun, e blind ca oaia...
 — Atunci, te rog trimete după o trăsură.

— Uite că trimet acum pe servitoare.
 (D-na Poufin ese. Amicul rămîne singur. Intră domnul Poufin, avînd la butoniera pardisului rozeta de ofiter al legiunii de onoare).

— *Poufin.* — Ah! salutare, Molozieux, ce mai faci?

Amicul. — (cam timid) Bine.

— (arătînd spre butonieră) Ai văzut asta?
 — Uite, d-le! Toate felicitările mele.
 — (arătîndu-i decorațiile de pe sacou) Dar astea?
 — Bravo, bravo!

— (arătîndu-i decorațiile de pe vestă) Dar astea?
 — Prea frumos!

— (arătîndu-i decorațiile de pe cămășe) Ce zici și de astea?

— Ce să mai zic, toate complimentele mele.

D-na Poufin. — (intrînd) Ah! Charles, amicului tău, d. Molozieux, vrea să facă cu tine o preumblare.

Poufin. — Nu știu dacă pot. Trebuie să primesc astă-zî la 6 pe ambasadorul din Dahomey.

Amicul. — A, dacă ești ocupat, să lăsăm pe altă dată...

D-na Poufin. — Dar nu, nu, ambasadorul o să te aștepte.

Poufin. — În fine, hai să ne plimbăm puțin.

(Amindouî es la brat, se dau jos pe scară, apoi se urcă în trăsură. Poufin povestește amicului că e o victimă, că guvernul nu vrea să'l recunoască că e fiul lui Ludovic al XVI, că e președintele republicei și moștenitorul lui Rothschild. De odată ibrjarul oprește zicînd: «Uite, am ajuns la balamuc!»)

Poufin (mirat). — Ce?

Amicul. — Lasă'l că nu știe ce spune.

— Ah, da, da acum înțeleg...

(Amindouî se dau jos din trăsură și intră în casa de nebuni. Poufin vorbește cu internul care l'ascultă cu mult respect, impresionat de rozeta «Legiunii de onoare»).

Amicul. — Uite, d-le, are și pe aci cunoștințe. Curios!

Poufin (isprăvind conversația). — Vă rog să aveți grije.

Internul. — Fiți vă rog pe pace.

Poufin (cătore amicului său). — Acuma bunăseară, scumpe amice. Știi bine că ai treabă aici.

Amicul. — Dar nu! Tu ai treabă!

Poufin. — La revedere. (se depărtează. Amicul vrea să'l urmeze, dar două gardieni îl opresc).

Amicul. — Dar ce e asta? Doar nu sunt eu nebun!

Internul. — Mă rog, fiți calm.

D-na Poufin. — Ce nenorocire!

Amicul. — Dar nu sunt eu nebun. Uite acela e fiul lui Ludovic al XVI, președintele republicei și moștenitorul lui Rothschild!

Internul. — Aha, criza!

D-na Poufin. — E teribil!

Amicul. — (furiOS). Dar asta e din cale afară!

Internul. — (Dînd ordin). Faceți-i un duș și dacă nu se calmează, puneți-i cămașa de forță.

Amicul. — (tinut de gardienii). Asta e o infamie!

Internul. — (conducînd pe Poufin). E un caz grav. Grandmanie complicată cu delirul persecuției. În cite-va luni...

Poufin. — Oh, vă mulțumesc, să aveți grije. Aș mai fi stat cu el, dar am o întilnire cu ambasadorul din Dahomey, și nu voiu să l'fac să mă aștepte...

(Și internul, după ce ajută pe Poufin să se urce în trăsură, îl salută foarte politicoS).

MOFTURI

Sărbătoarea națională de ieri a avut în program și o reprezentație de gală la Teatrul Național cu *Penes Curcanul*. Ziua, la matineu, a fost *Curcanii* d-lui Ventura, ceea-ce dovedește că sunt zile în cari curcanii sunt apreciați nu numai pe varză calită.

Dar nu despre asta e vorba. La reprezentația de gală a fost cu invitații. — iar pe contra-pagina invitației se spunea că: d-rele care vor veni la teatru trebuie să aibă vîrsta de 18 ani în sus.

Trebuie să adăogăm ca invitațiunile au fost lansate de ministerul de război, ceea ce dovedește că d. Sturdza e în contra preceptului Mintuitorului:

«Lăsați copii să vină la mine».

Vorba este, dacă o domnișoară nu este mai mare de 18 ani, — dar are tocmai 18 ani și cu două luni mai puțin, are drept sa'u nu sa asiste la reprezentația de gală?

Ș'apoi dacă domnișoara are numai 15 ani, este dezvoltată cit una de 20, așa e că trage la fit ministerul și pe d. Milică, controlorul Teatrului?

Cel mai practic mijloc era ca să se ceară prezentarea, odată cu invitațiunea, și a actului de hotez, ceea ce ar fi înlăturat ori-ce controversă și incurețură.

Nu credem însă că această dispozițiune ar conveni gentilelor domnișoare, care, unele, n'au nici un interes să li se numere toate rozele din buchet.

În această privință sexul slab are o adevărată slăbiciune.

De-o pildă, dacă s'ar pune restricțiunea că nu sunt admise la un spectacol oarecare de cit cucoanele de la 32 de ani în sus. — chiar dacă la acel spectacol ar fi să se reprezinte intrigă amoroasă, scenă de adulter și altă asemenea atracțiuni, totuși n'ar veni nici una, pe prinsoare.

Așa ește sexul, nu e vina sa.

* * *

O telegramă din streinătate a anunțat că în urma celor petrecute la Caracas, Europa are de gînd să intervîe pentru a pune bună rînduială. Motivul este că Caracașul se ține de prostii, în loc să-și vadă de treaba și cînd i se atrage atențiunea, umblă s'o scalde. Din acestea reese faptul că fie Caracaș american, fie Caracaș romîn, pare-se că e ceva predestinat: calca'n străchini și comite boclucuri. Soluția probabil că va fi de asemenea aceeași. De oare-ce Caracașul nu-și cunoaste datoriile, o să fie tratat ca un falit fraudulos.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Constanța

Voi, fericitii cari nu știți ce e exilul
 Din «centrul de lumină»³⁾ citiți-mi astă-zî stilul
 Și plîngeți-mi norocul, pe al vostru-pricepîndu-l,
 — Se mișgăie cu vorba — cînd e crezut flămîndul...

Cînd dup' atîten zile, se îndurase carul
 Să-și limpezească fața și vîntul, psihicrui,
 Văzînd din balamuc, c'a prins a se desface,
 Trimise-a sol, pe Soare, să zică marel pace,
 (Știm noi ce lusemează, tîlharii, pacea lui,
 Pînă își adună vîlaga în pacea vîntului)
 Intîlînd gînd ce-o'î sparse în mîndra dîmînă
 Răzbind — săgeată albă — a mînții mele coață.
 Acesta fu: o, doamne, slăviri puterii tale,
 Senin! veni-vă trenul și voni avea jurnale...
 O, voi ce «trei editii» sorbiți pe zi cu sete
 Pricepeți veselia ce dragul gînd îmi dete?
 Și deci, la ora postel de tot nerăbdătoare
 Trimite... Ce bine-i, Doamne, să ai o servitoare!
 Si-aștept. Acum veni-vă — și'n gînd mă'ntréb: ce vesti
 Găsi-voi azi de seamă, ce vint prin București,
 În două zile doară... Curios... și... nu mai vino
 Mă uit la ceas — un sfert ie, or n'am văzut ieu bine?
 Dar frece o jumătate de ceas și încă una
 Și iar un sfert și altul, — și asta-i încă una!
 Ah, în sfîrșit, ie ușă, ie ea... dar nu văd hîc
 Or ochii mei mă'nșeală? Nicîca ea nu ține
 În mîna ei...

— No, uife pe drum eu mi-am scapăt
 Din mîna francului doară am stat și l'am cîtat
 De-am răscolit omătu... no, mînă l'ar pustiu
 De franc, că s' noma ghiată...
 De grabă la cutia
 Cu bani — na, uite altu și fogl. — Și iar plept...
 — Se n'toarce iar? — Furtuna îmi ciocoteste 'n piept!
 — Ei, ce-i?
 — Că z nu știu, minune-i asta-zî doară
 Că'n deum am pierd't fidula, f'mi alta...
 — Or!! și... iară
 Îl scriu — Acum a mele's toate...
 ..Și...nu măi scriu, că poate
 Vîl zice că-i prea lungă a «vulpei coada» — dar
 Si de astă-dată mî fosse nădejdea în zadar,
 Atît v'a spun că tocmai pe inserat, acuma
 Le-am căpătăt pe toate afară de unu noma...

Si acum... dacă «belteana» v' s'o părea prea lungă
 Bîteți-vă cu mîna pe gură — să n'ajungă
 Nici neam din neamul vostru să știe ce-î dulcețaa,
 Să lîncezești o iarnă întregă la Constanța.

Fatma.

³⁾ Am zis: «București».

No. 2 din
REVISTA TEATRELOR
 Director: Ican I. Livescu
 Pe luna Noembrie conține un bogat sumar și frumoase ilustrații.

DESFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂCĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENTA BRÎNZA

„GUSTUL GERVAS”

Din fabrica de brinzeturi din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITÉ LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

FARMACIA A. ALTA

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA
PENTRU
OXIGEN

LABORATOR SPECIAL
PENTRU

— ANALISE DE URINA —

OVULE ȘI SUPOSITOARE
DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

A apărut:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. Prețul 1.50 b.
In București se găsește de vânzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de 10 bani, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMA ALBASTRĂ

cuprinzând cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarascon. D-ni! depositarii din provincie ai „Zeflemeaui” sunt rugați să comunice printr-o carte poștală cîte volume doresc.

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

Unde se află? Unde? Unde?
Șampania ce atit ador,
Din casele cele vestite
Și care place tuturor?

Unde se află romuri fine
Și ceaiul Popoff renumit?
Și caramele din Rusia,
Tot mărturi noi ce au sosit?

Unde găsești delicatose
Și pentru gustul cel mai fin?
Și unde pentru aperitive
Ațiția oameni zilnic vin?

La magazinul Șerbănescu,
La magazinul ideal,
Ce vine 'n colț și chiar în fața
Teatrului Național.

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA IȘI DĂ

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvint, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.